

דהריגת ב"נ על שלא קיבל ז' מצוות הוא רק במלחמה, וכאן משמע דזהו דין לכל באי עולם.

ומתרץ עפ"י התוס' בע"ז סד, ב, ד"ה איזהו, דמוכח מדבריהם שם דאין מורידין הוא דוקא בלא פסק דין, אבל כשהי' פס"ד מבית דין שפיר מורידין, וא"כ אפשר לתרץ ג"כ הרמב"ם דבמלחמה אי"צ פס"ד, וכ"א יכול להרגו בלי פס"ד, אבל כשיש פס"ד גם שלא בשעת מלחמה אפשר להורגו, עיי"ש.

ה) ומענין לענין בדרך אגב, כדאי לציין לדבר חידוש המבואר בדברים דבה (פרשה ו' ט') עה"פ תשב באחיך וגו' דמבואר שם שאסור לספר לשון הרע על עכו"ם, כמו שהאריך ברד"ל שם, וראה ג"כ בספר הברית (ק"ע): שכתב וז"ל: ואהבת לרעך כמוך ואין הכוונה בו לישראל דוקא שאילו הי' כן הי' כתוב ואהבת לאחיך כמוך כמו שכתוב אצל רבית וכו' אבל הכוונה בו לרעך שהוא אדם כמוך ועוסק בישוכו של אדם כמוך וכל האומות במשמע, עכ"ל, וכתב ג"כ וז"ל: ולא מלבי אני אומר קרבו גוים, רק מפורש נמצא בדברי האיש אלקי קדוש ר' חיים וויטאל, ז"ל בספרו שער הקדושה (ח"א שער ה') וזה יכתוב ידו שם, ויאהוב את כל הבריות אפילו נכרי ע"כ. ועכ"ל ספר הברית. אבל לכאורה זה תמוה, דהרי אין מצווין להיותו וכו' והדין דלא תחנם, וברמב"ם פ"ד מהל' רוצח הי"א מפורש דעכו"ם אינו בכלל רעך יעו"ש.

הרב אברהם יצחק ברוך גערליצקי
- ר"מ בישיבה -

ש ו נ ו ת

יא. בהגדש"פ כתחלתו כתב אדה"ז: "כיום ל"ד בשעה ה' יעשה לו מדורה בפני עצמו וישרפנו ויבטלנו ובביטול היום יאמר... ויש לשרוף עשרה פתיתין ובשעת שריפת החמץ יאמר..."

וצ"ע בסדר הדברים שכתב אדה"ז, כי הרי בשו"ע סי' תל"ד סעי' י"ד: "טוב ליזהר שלא לבטל החמץ... עד שיבער תחלה מן ביתו כל החמץ הידוע לו כדי שיקיים מצות ביעור חמץ בחמץ שלו, שלאחר הביטול אין החמץ שלו שהרי בטלו והפקירו".

וא"כ מדוע אחרי שכתב אדה"ז "ויבטלנו וכו'" ואחרי שכתב אמירת "כל חמירא", כתב "ויש לשרוף" כי פתיתין" לכאור' כך הוי לי' לכותבו וישרפנו, ויש לשרוף י' פתיתין ויבטלנו וכו'" וצ"ע.

הת' נחום פרסמן
- ת"ת נחלת הר חב"ד -

יב. בהנ"ל אואפ"ל דמתחלה כתב אדה"ז את הדין עפ"י נגלה ואח"כ הוסיף עפ"י קבלה.